

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

ת"צ 33482-08-13 מטל אנוד תעשיות אלומיניום בע"מ ואח' נ' עיריית רמלה

תיק חיצוני:

בפני כב' השופטת מיכל נד"ב

תובעים 1. מטל אנוד תעשיות אלומיניום בע"מ
2. רמפלט ציפוי מתכות בע"מ

נגד

נתבעים עיריית רמלה

חקיקה שאוזכרה:

[חוק תובענות ייצוגיות, תשס"ו-2006](#): סע' 1, 9, 9 (ב), 9 (ג), 21, 22 (ב), 23, 11 בתוספת השנייה

[חוק עזר לרמלה \(שמירת הסדר והניקיון\), תש"ס-2000](#): סע' 1, 26

פסק דין

לפניי הודעה על חדילה מגבייה בהתאם [לסעיף 9 בחוק תובענות ייצוגיות](#), התשס"ו-2006.

רקע

1. ביום 21.8.13 הגישו המבקשות בקשה לאישור תובענה ייצוגית כנגד המשיבה להשבת כספים שנגבו ביתר בגין גביית אגרת פינוי אשפה, שלא כדין (להלן: "בקשת האישור" ו"אגרת פינוי אשפה" או "האגרה", בהתאמה). בבקשת האישור נטען כי המשיבה גובה אגרת פינוי אשפה ממחזיקי נכסים מסוג "בית עסק" נוסף על חיובי הארנונה וזאת מכוח [חוק עזר לרמלה \(שמירת הסדר והניקיון\)](#), התש"ס-2000 (להלן: "חוק העזר"). אגרת פינוי האשפה נגבית בחריגה מסמכות, באפליה, בחוסר סבירות שכן נקבע בפסיקה שרשות מקומית אינה רשאית לגבות תשלום בגין פינוי אשפה רגילה (לפי טיבה וכמותה). שירות פינוי האשפה כלול בסל השירותים הבסיסי בעדו נגבית ארנונה כללית. גם בגין פינוי אשפה שאינה רגילה לא רשאית רשות מקומית לגבות תשלום כל עוד לא קבעה לכך קריטריונים ברורים וסבירים.

הקבוצה בשמה הוגשה בקשת האישור היא "כל מי שהמשיבה... גבתה ממנו 'אגרת פינוי אשפה'... מכוח... [חוק העזר] ב-24 החודשים שקדמו להגשת התובענה" (סעיף ב' בפתח לבקשת האישור).

2. ביום 19.11.13 הגישה המשיבה הודעה על חדילה מגבייה בהתאם [לסעיף 9 בחוק תובענות ייצוגיות](#), התשס"ו-2006 (להלן: "הודעת החדילה" ו"חוק תובענות ייצוגיות", בהתאמה).

הודעת החדילה נתמכה בתצהירה של גב' רוזה עללאל, גזברית המשיבה, שהצהירה כי החל ממועד מסירת הודעת החדילה חדלה המשיבה מגביית אגרת פינוי אשפה של בית עסק מכוח חוק העזר וכן חדלה מגבייתם של חובות שנצברו בגין האגרה ושנוצרו עובר למועד החדילה.

3. המבקשות מסכימות להודעת החדילה.

דיון

חדילה

4. עסקינן בבקשה לאישור תובענה ייצוגית כנגד רשות לפי [פרט 11 בתוספת השנייה](#) [בחוק תובענות ייצוגיות](#), שעל כן חל על ענייננו [סעיף 9](#) בחוק תובענות ייצוגיות, הקובע כדלקמן:

"(א) הוגשה בקשה לאישור בתביעה כמפורט בפרט 11 בתוספת השניה (בחוק זה - תביעת השבה נגד רשות), לא ידון בה בית המשפט אלא לאחר שחלפה תקופה של 90 ימים מהמועד שבו הוגשה הבקשה לאישור ובית המשפט רשאי להאריך תקופה זו מטעמים שיירשמו (בסעיף זה - המועד הקובע).
 (ב) בית המשפט לא יאשר תובענה ייצוגית בתביעת השבה נגד רשות, אם הרשות הודיעה כי תחדל מהגביה שבשלה הוגשה הבקשה לאישור והוכח לבית המשפט כי היא חדלה מהגביה כאמור לכל המאוחר במועד הקובע.
 (ג) ...". (ההדגשה שלי - מ' נ').

5. "המועד הקובע" חל כאמור בתום 90 יום מהמועד בו הוגשה בקשת האישור. בקשת האישור הוגשה ביום 21.8.13 על כן הודעת החדילה מיום 19.11.13 ניתנה בטרם חלף "המועד הקובע". על פי תצהיר עללאל חדלה המשיבה גם מגבייתם של "חובות עבר".

6. משמתקיים בענייננו האמור [בסעיף 9\(ב\)](#) [בחוק תובענות ייצוגיות](#) אין לאשר את בקשת האישור ולכן בקשת האישור נדחת.

פסיקת גמול ושכר טרחה לפי [סעיף 9\(ג\)](#) בחוק תובענות ייצוגיות

7. **תמצית טיעוני המבקשות** - יש לפסוק גמול למבקשות בסכום של 100,000 ₪ (50,000 ₪ לכל אחת) ושכר טרחה לבאי כוח המבקשות בסכום של 500,000 ₪ (10% מהחיסכון העתידי), בצירוף מע"מ.

הפרקטיקה בפסיקה היא פסיקת שכר טרחה בשיעור של 8%-16% מהסכום שנחסך לקבוצה לתקופה של שנתיים וגמול בשיעור של כ-20% משכר הטרחה. [בעע"מ 6687/11 מדינת ישראל נ' אבוטבול](#) [פורסם בנבו] (25.12.12) (להלן: "עניין אבוטבול") אישר בית המשפט העליון שכר טרחה בשיעור של 16% וצוין כי מדובר בטווח הסביר (על הצד הגבוה).

שיקולי הכוונה ציבורית - יש ליתן משקל לחשיבותה של התובענה שעניינה הפסקת גבייה בחוסר סמכות, שמירה על הקניין הפרטי ומינהל ציבורי תקין; המשיבה המשיכה בגבייה הלא חוקית על אף פסיקות שונות של בתי המשפט בעניין זה. המשיבה הייתה מודעת או למצער הייתה צריכה להיות מודעת לכך שמדובר בחיוב שאינו חוקי.

המשיבה בחרה להמשיך בגבייה האסורה עד להגשת התביעה, ולאחר הגשתה בחרה אף להמשיך בגבייה עד סמוך לתום המועד הקובע. יש ליתן משקל לכך שגביית היתר נעשתה מתוך מודעות לבעייתיות ולא מתוך טעות או רשלנות. יש להרתיע רשויות מפני המשך גביית היתר עד שיימצא תובע בתחומן שיגיש תביעה ייצוגית ולעודדן לחדול מגבייה שלא כדין עם הצפת העניין, אפילו בהליכים אחרים.

יש ליחס חשיבות לכך שההפרה פגעה במגזר העסקי-יצרני שאינו נמנה על ציבור הבוחרים ברשות ואינו מהווה ערך אלקטוראלי לנבחרי הציבור.

המבקשת 2 פנתה למשיבה בעניין בחודש מאי 2013 לפני הגשת התובענה.

שיקולי התפוקה - יש לתמרץ הגשת תובענות ראויות ללא דיחוי נוכח החסינות מהשבה במקרה של חדילה; יש להתחשב בתועלת העתידית לשנתיים – מעיון בדו"ח הכספי של המשיבה לשנת 2012 עולה כי החיוב השנתי הוא כ-2.2 מיליון ₪ ולשנתיים כ-4.5 מיליון ₪ בצירוף 410,000 ₪ חובות עבר.

שיקולי תשומה - תביעה זהה לתביעה זו הפכה להליך מורכב ורווי סיכונים הנמשך שנים רבות ומצריך השקעת שעות עבודה רבות (ת"צ 16407-07-11 **התנועה להגיינות שלטונית נ' עיריית חולון**) [פורסם בנבו]; יש להתחשב במוניטין ובהתמחות המקצועית של משרד עו"ד המסייעים בהגשת תובענות ראויות שיובילו מראש לחדילה ולחסכון בזמן שיפוטי יקר; המבקשות לקחו על עצמן סיכון שכן קיימות נקודות השקה רבה של עסק עם הרשות, בפרט בתחום התעשייה והן נדרשו לאומץ בהגשת התובענה. התובענה הוגשה על ידי שתי תובעות מכיוון שאף אחת מהן לא העזה לעמוד לבדה מול הרשות. פניות לבעלי עסקים אחרים נדחו בשל חששם להצטרף להליך.

המבקשות בתשובתן לסיכומי המשיבה קיבלו את סכום החדילה למשך שנתיים בו נקבה המשיבה (2,199,250 ₪) אך טענו שהמשיבה לא הוסיפה לסכום זה את חובות העבר שיש למחוק נוכח החדילה ולא התייחסה לכך בסיכומיה. כך גם המשיבה לא התייחסה להפרשי ההצמדה שיש להוסיף ולגידול הטבעי שהיה צפוי מהכנסות בפניו אשפה. מהחדילה עולה כי חובות העבר מסתכמים בסכום של 400,000 ₪ ויחד עם הפרשי הצמדה והגידול הטבעי בגבייה סכום ההטבה לקבוצה מגיע לכ-3 מיליון ₪; טענת המשיבה בדבר מורכבות הסוגיה והסיכון היא בבחינת "חוכמה שבדיעבד". ת"צ 16407-07-11 הנ"ל היא דוגמה לתובענה בה הרשות לא חדלה מגבייה וזה סיכון שהמבקשות ובא כוחן נטלו על עצמם; טענות המשיבה כלפי הרגולטור אין בהן משום היתר לגבייה שאינה חוקית. מהנתונים שלפני בית המשפט עולה כי המשיבה גבתה את אגרת פינוי האשפה במודע בעת שהיה ידוע לה שמדובר שאינה חוקית; [בע"א 2046/10 עזבון המנוח משה שמש נ' רייכרט](#) [פורסם בנבו] (23.5.12) נקבע כי הגמול ושכר הטרחה ייקבעו באופן מדורג כך שככל שסכום הזכייה קטן גדל שיעור שכר הטרחה והגמול. על כן נוכח צמצום היקף התובענה יש להגדיל את שיעור הגמול ושכר הטרחה. [בע"מ 2395/07 אכדיה סופטוטר סיסטמס בע"מ נ' מדינת ישראל](#) [פורסם בנבו] (27.12.10) נקבע כי יש לראות במדינה כנתבע "רגיל" ולא כנתבע שמפאת כיסו העמוק ניתן להחמיר עמו בפסיקת גמול ושכר טרחה. הכוונה ב"זהירות" בה יש לנהוג בכספי ציבור היא מניעת פסיקת הוצאות מוגזמת מתוך ראיית

הרשויות כמפזרות נזק. אין באמירה זו כוונה לתת רשויות עדיפות על נתבעים אחרים מעבר לזו שניתנה להן בחוק. על כן מתבקש לפסוק גמול בסכום של 40,000 ₪ (20,000 ₪ לכל אחת מהמבקשות) ושכר טרחה בסכום של 360,000 ₪ (12% מהחיסכון העתידי) בצירוף מע"מ.

8. **תמצית טיעוני המשיבה - בשנתיים שקדמו להגשת בקשת האישור נגבתה אגרת אשפה בסכום של 2,199,250 ₪ ולא בסכום שנטען על ידי המבקשות; בבג"צ 1756/10 עיריית חולון נ' שר הפנים** [פורסם בנבו] (2.1.13) (להלן: "עניין חולון") נקבע כי יש להבחין בין פסולת ביתית "בסיסית" שעלותה נכללת בתשלומי הארנונה לבין פסולת ממפעלים בהיקפים תעשייתיים שאין מניעה להטיל ולגבות בגין פינויה אגרות. בית המשפט ציין כי על משרד הפנים לקבוע אמות מידה לעריכת חוקי עזר לגביית אגרות לפינוי פסולת תעשייתית. עד היום לא נקבעו אמות מידה. גם במצב לפני החדילה, המשיבה סבסדה למעשה את פינוי הפסולת העסקית, שכן מתוך תשלום 5.26 מיליון ₪ ששילמה המשיבה בגין פינוי פסולת זו גבתה המשיבה רק כ-2.2 מיליון ₪. לאחר הודעת החדילה לא תוכל המשיבה לגבות אפילו עלויות חלקיות אלה.

גירעונות הרשות משפיעים על תפקודה ועל רמת השירותים לתושביה. במובן זה התובענה לא רק שלא הועילה אלא שתוצאתה היא שלילית ומכבידה על הציבור;

הטרחה והסיכון שלקחו על עצמם המבקשות ובא כוחן מוגבלים, אם בכלל נוכח קיומן של תובענות ועתירות דומות כנגד רשויות מקומיות רבות. מדובר בשאלה משפטית שאינה מצריכה בירור עובדתי נרחב; יש לאזן את אינטרס התובע אל מול האינטרס הציבורי המצדיק זהירות בקביעת הגמול ושכר הטרחה. אין לפסוק גמול ושכר טרחה גבוהים מן הטעם של השמירה על הקופה הציבורית. במקרים בהם דן בית המשפט בסוגיות דומות כגון היטל שמירה נפסקו סכומים נמוכים בהרבה מאלו בהם נקבו המבקשות.

דיון

9. **סעיף 9(ג) בחוק תובענות ייצוגיות** קובע כדלקמן:

"החליט בית המשפט כאמור בסעיף קטן (ב), רשאי הוא -

(1) על אף הוראות סעיף 22, לפסוק גמול למבקש בהתחשב בשיקולים כאמור בסעיף 22(ב);

(2) לקבוע שכר טרחה לבא כוח המייצג בהתאם להוראות סעיף 23."

10. **סעיף 9(ג) בחוק** מפנה לשיקולים הקבועים **בסעיפים 22(ב) ו-23** בחוק לצורך הכרעה בעניין פסיקת גמול ושכר טרחה.

סעיף 22(ב) בחוק תובענות ייצוגיות קובע:

"בקביעת שיעור הגמול יתחשב בית המשפט, בין השאר, בשיקולים אלה:

(1) הטרחה שטרחה התובע המייצג והסיכון שנטל על עצמו בהגשת התובענה הייצוגית ובניהולה, בפרט אם הסעד המבוקש בתובענה הוא סעד הצהרתי;

(2) התועלת שהביאה התובענה הייצוגית לחברי הקבוצה;

(3) מידת החשיבות הציבורית של התובענה הייצוגית."

סעיף 23 בחוק תובענות ייצוגיות קובע :

"(א) בית המשפט יקבע את שכר הטרחה של בא הכוח המייצג בעד הטיפול בתובענה הייצוגית, לרבות בבקשה לאישור; בא הכוח המייצג לא יקבל שכר טרחה בסכום העולה על הסכום שקבע בית המשפט כאמור.

(ב) בקביעת שיעור שכר הטרחה של בא כח מייצג לפי סעיף קטן (א), יתחשב בית המשפט, בין השאר, בשיקולים אלה:

- (1) התועלת שהביאה התובענה הייצוגית לחברי הקבוצה;
- (2) מורכבות ההליך, הטרחה שטרח בא הכוח המייצג והסיכון שנטל על עצמו בהגשת התובענה הייצוגית ובניהולה, וכן ההוצאות שהוציא לשם כך;
- (3) מידת החשיבות הציבורית של התובענה הייצוגית;
- (4) האופן שבו ניהל בא הכוח המייצג את ההליך;
- (5) הפער שבין הסעדים הנתבעים בבקשה לאישור לבין הסעדים שפסק בית המשפט בתובענה הייצוגית."

11. בעניין אבוטבול התווה בית המשפט העליון את הכללים לפסיקת גמול ושכר טרחה במקרים בהם הרשות, המשיבה בבקשת אישור, הודיעה על חדילה מגבייה. וכך נקבע שם בין היתר:

"ברי, כי כאשר מחליט בית-המשפט לפסוק גמול לתובע המייצג ושכר טרחה לבאי-כוחו, חרף דחיית הבקשה לאישור התובענה כייצוגית, מחמת הודעת חדילה של הרשות, מדובר במצב ייחודי, המשפיע על אופן האיזון שבין השיקולים הכלליים, המנויים בסעיפים 22(ב) ו-23(ב) לחוק. לעניין זה התייחסה השופטת א' פרוקצ'יה, בעניין אכדיה המאוזכר לעיל, ומפאת חשיבות הדברים לענייננו, אביאם במלואם:

'בגדרן של אמות המידה לבחינת ענין זה יש לומר, ראשית, כי ראוי לתת משקל לעובדה כי בעקבות הגשת התובענה הייצוגית, או לאחריה, החליטה הרשות לשנות את מהלכה, והודיעה כי לא תוסיף עוד לגבות כספים שבעטיים הוגשה התובענה הייצוגית להשבה, והיא אף יישמה הודעה זו. ככל שהגשת הבקשה לאישור התובענה הייצוגית הולידה שינוי בהתנהלות הרשות הציבורית, ותרמה להשגת התכלית שלשמה הוגשה בהפסקת גביית תשלומים מהאזרחים שלא נמצא להם בסיס מוצק בדיון, כך היא תרמה להגשמת האינטרס הטמון בה, גם אם לא הושקעו בכך משאבים דיוניים רבים. שיקול מעין זה עשוי להצדיק מתן גמול מיוחד ושכר טרחה ליוזמי מהלך התובענה הייצוגית; הדבר עשוי לעודד תובעים מייצגים להעמיד לביקורת שיפוטית כשלים בהתנהלות הרשויות, והוא תורם להגשמת האינטרס הציבורי בהפסקת פעולת הרשות העומדת בניגוד לחוק מצד אחד, אך זאת בלא לפגוע בציבור בכלל ועל ידי תשלומי כספי ציבור בשיעור ניכר לידי הקבוצה התובעת, מצד שני.

כן ראוי להתייחס בהקשר זה להיקף הטרחה, הסיכון, התועלת, והחשיבות הציבורית של התובענה הייצוגית, ולצורך שכר הטרחה גם במורכבות ההליך, והאופן בו הוא נוהל בידי בא כוח המייצג. [...]' (שם, בפסקה 38) [ההדגשות שלי – א.ש.].

30. לסיום הדיון בנקודה זו אבקש להעיר, כי, הוראת סעיף 9 לחוק, מלמדת, באופן מובהק, כי מטרת התובענה הייצוגית, המוגשת נגד המדינה, היא להביא להפסקת גבייה בלתי חוקית, וזאת מבלי לגרוע מן התמריצים האחרים העומדים בפני תובעים ייצוגיים ועורכי דין להגיש תובענות ייצוגיות ראויות כנגד רשויות השלטון (ראו, רע"א 2598/08 בנק יחב לעובדי המדינה בע"מ נ' שפירא, [פורסם בנבו] בפסקה ח' (23.11.2010) (להלן: עניין בנק יחב); וכן, גולדשטיין, בעמ' 12) (שם, בפסקאות 29-30).

12. חוק תובענות ייצוגיות נחקק לשם השגת המטרות המפורטות בו :

- "(1) מימוש זכות הגישה לבית המשפט, לרבות לסוגי אוכלוסיה המתקשים לפנות לבית המשפט כיחידים;
 (2) אכיפת הדין והרתעה מפני הפרתו;
 (3) מתן סעד הולם לנפגעים מהפרת הדין;
 (4) ניהול יעיל, הוגן וממצה של תביעות".
 (ראו [סעיף 1](#) בחוק).

13. ולענייננו. המשיבה הודיעה על חדילה מגביית אגרת פינוי האשפה, לפי [סעיף 9](#) בחוק.

14. התובענה הוגשה לאחר שניתנה הכרעת בית המשפט העליון בעניין חולון, שם נדרש בית המשפט העליון לשאלה אם עירייה רשאית לגבות אגרת פינוי פסולת בגין פסולת תעשייתית – מסחרית בכמויות גדולות בנפרד מתשלום ארנונה כללית וקבע: "שאינ מניעה במישור העקרוני לכך שרשות מקומית תגבה אגרת פינוי פסולת מחוץ לארנונה הכללית; ובלבד שמדובר בפינוי פסולת הקשורה לתהליכי הייצור של המפעל מעבר לרמת 'בסיס' מסוימת שתיקבע" (שם, בפסקה 36, ההדגשה שלי – מ' נ'). עם זאת נקבע כי רצוי שמשרד הפנים "יקיים דיון עקרוני בנושא ויקבע לעצמו אמות-מידה מנחות שיקלו עליו להעריך הצעות לחוקי עזר חדשים בנושא. זאת על מנת שחוקי עזר של רשויות שונות יוערכו לפי אותן אמות מידה" אשר לחוק העזר הספציפי שהובא לפניו, של עיריית חולון נקבע: "לכאורה, חוק העזר החדש בנוסחו הנוכחי אינו בהיר דיו באשר להבחנה הנורמטיבית שצריכה להיות מונחת ביסודו – ההבחנה בין עלויות הפינוי הבסיסיות המכוסות על-ידי הארנונה הכללית לבין עלויות הפינוי של פסולת נוספת חריגה" (שם, בפסקה 46).

15. חוק העזר בענייננו כמו בעניין חולון, אינו מבחין בין פינוי פסולת "בסיסי" הנופל בגדר השירותים המוניציפאליים המסורתיים לבין פינוי פסולת החורג מעבר לכך. בקשת האישור הוגשה בשל כך שחוק העזר מחייב באגרת פינוי אשפה של בית עסק (לפי [סעיף 26](#) בחוק העזר) בגין כל סוגי האשפה. [סעיף 1](#) בחוק העזר מגדיר את המונחים "אשפה" ו"פסולת" בהרחבה ואינו מבחין בין פסולת ברמה בסיסית לפסולת שמעבר לה.

16. המשיבה הודיעה על חדילה מגבייתה של אגרת פינוי אשפה בהתאם לחוק העזר. אין טענה שחוק העזר מקיים את אמות המידה שהותוו על ידי בית המשפט העליון בעניין חולון, מה גם שחוק העזר נחקק זמן רב קודם לכן.

17. ניתן היה לצפות מהמשיבה כי תחדל מגביית אגרת פינוי האשפה, למצער, לאחר הפסיקה בעניין חולון, משברור היה כי חוק העזר אינו מבחין בין עלויות הפינוי הבסיסיות המכוסות על-ידי הארנונה הכללית לבין עלויות הפינוי של פסולת נוספת חריגה. אינני סבורה כי העובדה שמשרד הפנים "גורר רגליים", וטרם קבע אמות-מידה מנחות להערכת הצעות לחוקי עזר חדשים בנושא, מצדיקה את התנהלות המשיבה שיודעת אחרי עניין חולון, כי גביית אגרה בגין מלוא הפסולת ללא הבחנה היא אינה כדין.

18. בקשת האישור הביאה אם כן תועלת לחברי הקבוצה וכן לכלל ציבור המחזיקים בבתי עסק במשיבה, הקיימים והעתידיים, שלא יחויבו באגרה בגין פינוי אשפה נוסף על חיובם בארנונה אלא לאחר שאגרה זו תותאם לפסיקת בית המשפט העליון בעניין חולון.

19. כפי שכבר נפסק, יש חשיבות לתמרץ הגשתן של תובענות ייצוגיות ראויות. התובענה שלפניי היא תובענה ראויה המגשימה את כל מטרות החוק.

המשיבה גבתה משך תקופה ממושכת אגרת פינוי אשפה מכלל בתי העסק בתחומה ובגין כל סוג של אשפה. המשיבה לא חדלה מהגבייה חרף פסיקת בית המשפט העליון שעמד על בעייתיות הגבייה. ספק אם אלמלא התובענה הייתה המשיבה מפסיקה את גביית האגרה נושא הדיון. יש להניח שמרבית הנישומים לא היו פועלים בדרך של תביעה כנגד המשיבה על מנת לעמוד על זכותם שלא לשלם את האגרה.

המבקשות אף ציינו בסיכומיהן כי ניסו לצרף בתי עסק אחרים לתובענה ללא הצלחה וכן כי זו הוגשה על ידי שתי מבקשות מכיוון שכל אחת מהן חששה לעמוד לבדה מול הרשות, המשיבה. הגשת התובענה על ידי המבקשות מימשה אם כן את זכות הגישה לבית המשפט של חברי הקבוצה.

20. אינני מקבלת את טענת המשיבה כי המבקשות לא נטלו סיכון בהגשת התובענה. בשל מורכבות הנושא, ונוכח ת"צ 16407-07-11 **התנועה להגיינות שלטונית נ' עיריית חולון**, שעדין תלויה ועומדת לפניי, למרות הפסיקה בעניין חולון בבית המשפט העליון, כלל לא ברור היה שהתביעה תסתיים בחדילה, ולא ברור מה היה בית המשפט פוסק בסופו של יום.

21. אני ערה לכך שהתביעה נגד המשיבה אינה הראשונה בנושא, ואולם אינני סבורה שיש בכך לשלול את זכות המבקשות לגמול, שאם לא כן לא יהיה תמריץ לתובעים להגיש תביעות שנמצאו מוצדקות נגד רשות אחת כנגד אחרת, עקב הסיכון מצד אחד, והידיעה שלא יזכו לגמול הולם מצד שני.

22. אשר לטענת המשיבה כי אין לפסוק גמול ושכר טרחה גבוהים מן הטעם של השמירה על הקופה הציבורית, כבר הבעתי דעתי כי זו באה כבר לידי ביטוי בפריבילגיות שניתנו לרשויות בדמותם של [סעיפים 9 ו-21](#) בחוק. המשיבה אכן השתמשה בהגנה של [סעיף 9](#) בחוק **תובענות ייצוגיות** ובכך חסכה את ניהולה של תובענה ייצוגית כנגדה, לרבות את חובת ההשבה הקולקטיבית, שנוכח האמור בסיכומיה עולה על 2,199,250 ש"ח.

סוף דבר

23. בקשת האישור נדחית.

24. לאור כל האמור עד כאן, אני מורה כי המשיבה תשלם למבקשות גמול בסכום של 30,000 ש"ח (סכום של 15,000 לכל אחת מהמבקשות) ושכר טרחה לבא כוחן בסכום של 236,000 ש"ח כולל מע"מ.

ניתן היום, ז' ניסן תשע"ד, 07 אפריל 2014, בהעדר הצדדים.

מיכל נדי"ב 54678313
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, תיקיה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)